

by v příčině jedné z nich opodstatněna námitka zahájené rozepře, ke které by bylo přihlížeti z úřadu (§ 240, odst. 3 c. ř. s.). Nepřípustná by byla nová soudní výpověď nájemní smlouvy, byla-li již dána a bez námitek přijata mimosoudní výpověď (rozh. čís. 10783 Sb. n. s.). Nelze proto souhlasiti s argumentací odvolacího soudu, že žalobkyně chtěla svoji mimosoudní výpověď zesílit výpovědí soudní. Byla-li žalovaná žalobkyní požádána o její rozhodnutí v příčině mimosoudní výpovědi s dodatkem, že v případě opačném bude nucena dáti jí výpověď soudní, nelze okolnost, že žalovaná tuto lhůtu nedodržela, vykládati v její neprospěch, jak to činí odvolací soud, neboť žalovaná musila předpokládati, že žalobkyně po marném uplynutí této lhůty bude považovati mimosoudní výpověď pro nedostatek vyžádaného přijetí za bezúčinnou a že žalovaná dá výpověď soudní, takže tato neměla příčiny brániti se námitkami proti mimosoudní výpovědi a nemohlo opominutím námitek nastati zrušení nájemní smlouvy. Nelze tedy říci, že z mlčení jest nepochybně usuzovati na souhlas. Zde nebyla jen jedna možnost výkladu mlčení, nýbrž možnosti dvě. Žaloba o vyklizení není proto oprávněna. Námitka žalobkynina, že mimosoudní výpověď nelze vzíti jednostranně zpět, jest bezpodstatná, ježto zde nešlo o zpětvzetí výpovědi, nýbrž o neúčinnost výpovědi dané pod podmínkou přijetí se strany vypověděné.

Čís. 15332.

Jde-li o pravoplatný a vykonatelný nárok proti konkursní podstatě, může vymáhající věřitel vésti exekuci podle § 126, odst. 3 konk. ř. na jmění podstaty přímo bez průkazu, že konkursní podstata stačí ke krytí dluhů podstaty a že správce otálel se splněním nebo je odpíral a že marně byla hledána odpomoc u konkursního komisaře.

Nestačí-li po vzniku exekučního titulu konkursní podstata k úplnému zaplacení všech nároků za podstatou, musí se správce podstaty exekucím pro jednotlivé pohledávky za podstatou brániti žalobou podle § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 25. června 1936, R II 261/36.)

P r v ý s o u d povolil vymáhajícím věřitelům k jejich návrhu proti povinné konkursní podstatě opětný výkon mobilární exekuce. R e - k u r s n í s o u d návrh vymáhajících věřitelů na povolení opětného výkonu exekuce zamítl. D ů v o d y: Dle § 126, odst. 3 konk. ř. jest nezbytnou podmínkou vymáhání pohledávky proti konkursní podstatě, aby správce podstaty odpíral anebo protahoval uspokojení věřitelů podstaty. Exekuci proti konkursní podstatě lze na základě rozsudku přisuzujícího vymáhanou pohledávku pod exekucí povoliti proti konkursní podstatě jen na průkaz, že stav konkursní podstaty dopouští zaplacení vymáhané pohledávky. Bylo tedy povinností navrhuujícího věřitele, aby v návrhu na povolení opětovného výkonu zabavením, uschováním a prodejem svršků listinami veřejnými dle § 7 ex. ř. prokázal, že konkursní podstata stačí k úplnému zaplacení všech pohledávek za podstatou, v kterémžto jediném případě může každý věřitel podstaty dle

§ 50 konk. ř. bez ohledu na ostatní věřitele úplné zaplacení svých nároků za podstatou po případě i žalobou i exekucí proti konkursní podstatě vymáhati. V daném případě však vymáhající strana tento průkaz povolujícímu soudu nepodala a slušelo proto její návrh na opětovné nařízení výkonu exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků jako nepřipustný zamítnouti.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Právním povolil první soud vymáhajícím věřitelům opětový výkon exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků povinné, poněvadž nárok se opíral o pravoplatný rozsudek, tedy o titul exekuční podle § 1 čis. 1 ex. ř., podle něhož šlo tu o určenou a splatnou pohledávku proti konkursní podstatě, která měla býti zaplacená pod následky exekučními do 15 dnů, a náleželo proto péči správce podstaty, aby měl pro uspokojení věřitelů podstaty včas po ruce potřebné hotovosti (§ 126 (2) konk. ř.). Zákon v tom směru nezná při pohledávkách za podstatou nějaké výhody pro správce podstaty, a má tu vymáhajícímu věřiteli býti plněno bez průtahů (rozh. čis. 13586 Sb. n. s.). Poněvadž v souzeném případě šlo o nárok pravoplatně určený a vykonatelný proti podstatě, mohli vymáhající věřitelé vésti exekuci podle § 126/3 konk. ř. na jmění podstaty přímo a žádati úplné zaplacení, a nebylo věcí jejich, aby prokazovali, že konkursní podstata stačí ke krytí dluhů podstaty a že správce otálel se splněním nebo je odpíral a že marně hledána pomoc u konkursního komisaře, jak mylně za to má rekursní soud. Ovšem kdyby se dodatečně za řízení exekučního objevilo, že konkursní podstata nestačí k úplnému zaplacení všech nároků za podstatou, v kterémž případě mohou věřitelé podstaty býti uspokojeni jen poměrně, je povinností správce podstaty, aby se exekucím pro jednotlivé pohledávky za podstatou bránil po případě žalobou podle § 35 ex. ř. (Dr. Voska, Konkursní, vyrovnací a odpůrcí řády, str. 215—216). To povinná strana dosud neučinila a pokud uvádí ve stížnosti, že konkursní podstata ve skutečnosti nemá dosud pražádných prostředků sebe menší pohledávku zaplatiti, nelze z toho již usuzovati, že tím jsou tvrzeny skutečnosti, jež nastaly po vzniku titulu exekučního, které by návrh vymáhajících věřitelů zrušovaly nebo zastavovaly (§ 35 ex. ř.), ba spíše se zdá, že míní tím uplatňovati nepostačitelnost podstaty již pro dobu vzniku titulu exekučního. V tomto smyslu však námitka taková, teprve nyní uplatněná, je opožděná.

Čís. 15333.

Rozvrhl-li soud složenou požární náhradu v řízení nesporném místo podle zásad §§ 283 až 287 ex. ř., jest řízení zmatečné a jest postupovati podle § 43, odst. 2 zák. čis. 100/31 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 26. června 1936, R I 714/36.)